

Man fandt det ogsaa sagligt uden Begrundelse at fastsætte en *vilkaarlig Grænse* ved 30 000 Kr. Grundskyld for at kunne opnaa Rentetilskud.

Mindretallet stillede kun et enkelt *Ændringsforslag*, der gik ud paa, at *Staten overtog Kurstabet paa Gældssaneringsobligationerne*. Mindretallet hævdede, at den senere Tids stærke Kursfald forringede Vilkaarene for Laantagerne i langt højere Grad, end Forudsætningen var ved Lovens Vedtagelse. Man havde dengang berettiget Grund til at antage, at Regeringens Politik vilde gaa ud paa at tilvejebringe et lavere Renteniveau og dermed en relativt høj Kurs paa Obligationer, men Tiden siden og særlig efter Landstingsvalget havde desværre vist, at Regeringens økonomiske Politik førte til et stigende Renteniveau og dermed lavere Kurs paa Obligationer. Ud fra den Betragtning, at den nuværende lave Kurs paa Obligationerne dannede en alvorlig Hindring for Gennemførelse af Gældssaneringen, foreslog Mindretallet da i sit *Ændringsforslag*, at Laanet skulde udbetales til Kreditorerne af Finansministeriet, og at Finansministeriet derefter kunde afhænde tilsvarende Beløb i $4\frac{1}{2}$ pCt.s rentebærende Statsobligationer, saaledes at det eventuelle Kurstab afholdtes af Statskassen.

Flertallet fraraadede *Ændringsforslagets* Vedtagelse med den Begrundelse, at det vilde medføre en meget ulige Behandling af de Folk, der allerede havde faaet Saneringslaan, og de fremtidige Laantagere, og *Ændringsforslaget*, hvortil de Konservative var Medforslagsstillere, og som ligeledes støttedes af Det frie Folkeparti og Kommunerne, blev forkastet med 66 Stemmer mod 35.

Det konservative Mindretal indstillede Lovforslaget til Forkastelse, da Mindretallet ikke kunde tiltræde, at det offentlige søgte »at bøde en Smule paa hele Landbrugets store Vanskeligheder ved at give Rentetilskud til et Udsnit af Erhvervet.« Hjelpeforanstaltninger for Landbruget maatte, som de Konservative atter og atter havde hævdet, tage Sigte paa det *samlede* Erhverv, og Mindretallet havde i Udvalget søgt at faa Forhandling om en almindelig Støtte til Landbrugererhvervet, men Regeringspartierne havde ikke været villige hertil. I 6 Kriseaar havde Landets Hovederhverv nu haft en gennemsnitlig Forrentningsprocent af 1,9 af Handelsværdien og 2,4 af de bogførte Værdier, og denne farlige Situation kunde medføre Konsekvenser, som det maatte være Samfundets Pligt at afværge.

Mindretallet stillede ikke noget *Ændringsforslag*, da Regeringens Politik — særlig dens Politik i de senere Maaneder med Hensyn til Indførelsen af nye Ejendomsskatter — tydeligt